สารบัญ

ความกล้า

11

สมบัติลับ | คำจำกัดความของการใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์ |
ชีวิตที่ดีกว่า | น่ากลัว น่ากลัว น่ากลัว | ปกป้องจุดอ่อน |
ความกลัวมันน่าเบื่อ | ความกลัวที่จำเป็นและความกลัวที่ไม่จำเป็น |
ขับรถเที่ยว | มันคุ้มตรงไหน

มนตรา

37

ไอเดียบรรเจิด | ไอเดียทำงานอย่างไร | ถ้าคุณตอบว่าไม่ |
เมื่อคุณตอบตกลง | วิธีที่แตกต่าง | ไอเดียเติบโต |
ไอเดียออกนอกเส้นทาง | ไอเดียที่หายไป | เมื่อไอเดียเล่นกล |
อะไรกันเนี่ย | มองต่างมุม | ความเป็นเจ้าของ |
การค้นพบแบบคู่ขนาน | หางของเสือ |
"การทำงานหนัก" กับ "เวทมนตร์" | ถูกทับอยู่ใต้ก้อนหิน |
ปล่อยให้มันผ่านมาแล้วก็ผ่านไป | อัศจรรย์ใจ

SAMPLE

การอนุญาต

87

เอากล่องเสนอความคิดเห็นออกไป | ใบอนุญาต |
ตกแต่งตัวเอง | สิทธิ์ | "ของแปลกใหม่" กับ "ของแท้" |
แรงจูงใจ | การศึกษา | ลองวิธีนี้ดีกว่า | ครูของคุณ |
กลุ่มเด็กอ้วน | ความเห็นของเวอร์เนอร์ เฮอร์ซ็อก |
เคล็ดลับ | การแบ่งประเภท | เขาวงกตกระจก |
เราเป็นแค่วงดนตรีวงหนึ่ง | เหยื่อทดลองกัมมันตภาพรังสี |
เสี่ยงมากกับเสี่ยงน้อย | ความเห็นของทอม เวตส์ |
ความขัดกันเองที่ต้องรับให้ได้

ไม่ลดละ

145

ปฏิญาณตน | เรียนรู้ | ข้อคิดสอนใจ | ถังเปล่า |
แซนด์วิชไส้อี | งานเลี้ยงชีพ | ทาสีวัว | เป็นชู้ |
ความเห็นของทริสแทรม แชนดี | เมื่อความกลัวใส่รองเท้าส้นสูง |
ความเห็นของมาร์คัส ออเรลิอัส | ไม่มีใครมานั่งคิดเรื่องคุณหรอก |
ทำให้เสร็จสำคัญกว่าทำให้ดี | พอใจกับบ้านหลังเบี้ยว ๆ |
ความสำเร็จ | อาชีพกับงาน | เรื่องของกวางเอลก์ |
สัตว์ร้ายแสนสวย | และสุดท้าย...

SAMPLE

ความไว้ใจ

207

มันรักคุณหรือเปล่า | แฟนที่แย่ที่สุด | เสพติดความทุกข์ | เรื่องราวเตือนสติ | สอนให้เจ็บปวด | นางฟ้าในตัวเรา | เลือกสิ่งที่เชื่อ | ดึงดันที่จะมีความสุข | อยากเชื่ออะไร | ผู้ทนทุกข์กับผู้พลิกแพลง | ความไว้ใจของผู้พลิกแพลง | การเดินหมากชั้นเซียนของผู้พลิกแพลง | ทำใจให้สบาย | มันไม่ใช่ลูกของคุณ | "ความหลงใหล" ปะทะ "ความอยากรู้อยากเห็น" | ทุ่มเทให้กับความอยากรู้อยากเห็น | ล่าสมบัติ | น่าสนใจดีจัง | กิเลสมาร | หาอย่างอื่นทำ | ทาสีจักรยาน | เชื่อมั่นเต็มหัวใจ | เชิดหน้าเดิน

สิ่งศักดิ์สิทธิ์

277

ความงดงามจากความบังเอิญ

บทสรุป

285

ประวัติผู้เขียน

287

SAMPLE

SAMPLE

ถาม : ความคิดสร้างสรรค์คืออะไร

ตอบ : มันคือความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์
กับความลึกลับของแรงบันดาลใจ

SAMPLE

SAMPLE

Courage

ความกล้า

SAMPLE

SAMPLE

สมบัติลับ

กาลครั้งหนึ่งมีชายชื่อแจ๊ค กิลเบิร์ต แม้จะนามสกุลเดียวกัน แต่น่าเสียดายที่ฉันไม่ได้เป็นญาติกับเขา

แจ๊ค กิลเบิร์ต เป็นกวีผู้ยิ่งใหญ่ แต่ถ้าคุณไม่เคยได้ยินชื่อเขาก็ไม่ต้องกังวลนะ มันไม่ใช่ความผิดของคุณหรอก ผู้ชายคนนี้ไม่เคยสนใจเรื่องชื่อเสียงอยู่แล้ว แต่ฉันรู้จักเขาและบูชาเขาอยู่ห่าง ๆ ด้วยความเคารพ เพราะฉะนั้น ฉันขอเล่าเรื่องของเขาให้คุณฟังสักหน่อยก็แล้วกัน

แจ๊ค กิลเบิร์ต เกิดที่เมืองพิตต์สเบิร์กในปี 1925 เขาเติบโตขึ้นท่ามกลางเขม่าควัน ความวุ่นวาย และอุตสาหกรรมของเมืองนั้น ในวัยหนุ่มเขาทำงานตามโรงงานและโรงถลุงเหล็ก แต่ใจของเขากลับร่ำร้องที่จะเขียนบทกวีอยู่เสมอ เขาสนองตอบเสียงเรียกร้องจากใจโดยไม่ลังเล ทุ่มเทให้กับการเขียนบทกวีอย่างจริงจัง ไม่ต่างจากคนที่ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะออกบวช เขาลงมือเขียนบทกวีด้วยความรักมุ่งมั่นที่จะค้นหาความงามและความหมายอันลึกซึ้งของถ้อยคำไป

SAMPLE

ตลอดชีวิต ฉันคิดว่านี่คือจุดเริ่มต้นที่วิเศษมากในการเป็นกวี หรือเป็นอะไรก็ตามที่ใจคุณปรารถนาและทำให้คุณรู้สึกมีชีวิตชีวา

แจ็คน่าจะมีชื่อเสียงได้ไม่ยาก เขามีพรสวรรค์และเสน่ห์มากพอที่จะโด่งดังได้สบาย ๆ แต่เขากลับไม่เคยสนใจสิ่งเหล่านั้นเลย บทกวีชุดแรกของเขาตีพิมพ์ในปี 1962 และชนะรางวัลเยล ยังเกอร์ โพเอตส์ อันทรงเกียรติ ทั้งยังได้รับการเสนอชื่อให้เข้าชิงรางวัลพูลิตเซอร์ด้วย นอกจากชนะใจผู้อ่านแล้ว เขายังชนะใจนักวิจารณ์อีกมากมาย ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เขามีเสน่ห์บางอย่างที่ทำให้คนอยากเข้าใกล้และหลงใหลในตัวเขา เขาหน้าตาดี เซ็กซี่ พูดบนเวทีได้อย่างยอดเยี่ยม และเปี่ยมไปด้วยพลัง เขาเป็นแม่เหล็กดึงดูดสาว ๆ และเป็นต้นแบบของผู้ชาย เขาเคยถูกถ่ายภาพลงนิตยสาร*โว้ก* ภาพนั้นเขาทั้งหล่อเหลาและดูโรแมนติก ใคร ๆ ต่างก็คลั่งไคล้เขา เรียกว่าเทียบชั้นร็อกสตาร์ได้สบาย

แต่เขากลับหายตัวไปเพราะไม่อยากเสียสมาธิกับความสับสนวุ่นวาย ต่อมาภายหลังเขาจึงเผยว่าการมีชื่อเสียงนั้นน่าเบื่อ ไม่ใช่เพราะมันเป็นเรื่องผิดหรือเสียหาย เขาแค่รู้สึกว่าทุกอย่างซ้ำซากเหมือนเดิมทุกวัน เขาก็เลยพยายามมองหาบางอย่างที่ดูลุ่มลึก มีสีสัน และหลากหลายมากกว่านั้น เขาย้ายไปยุโรปและใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นถึงยี่สิบปี เขาเคยอยู่ที่อิตาลีและเดนมาร์กพักหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่เขาจะอาศัยอยู่ในกระท่อมหลังเล็กบนยอดเขาของประเทศกรีซ เฝ้าครุ่นคิดถึงความลึกลับของชีวิต เหม่อมองแสงสว่างที่เปลี่ยนแปลงไป

SAMPLE

ในแต่ละวัน และเขียนบทกวีตามลำพัง เขาผ่านมาหมดแล้วทั้งเรื่องความรัก อุปสรรค และชัยชนะ เขามีความสุขดี พอจะมีรายได้อยู่บ้างจากการทำงานโน่นนิดนี่หน่อย กินอยู่อย่างกระเหม็ดกระแหม่ และปล่อยให้ชื่อของตัวเองถูกลืมเลือนไป

หลังจากนั้นสองทศวรรษ เขาก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งและตีพิมพ์บทกวีชุดใหม่ โลกวรรณกรรมตกหลุมรักเขาอีกเช่นเคย เขากลับมาอยู่ในสถานะที่พร้อมจะโด่งดัง แต่แล้วเขาก็หายตัวไปอีกคราวนี้หายไปนานหนึ่งทศวรรษ รูปแบบการใช้ชีวิตของเขาเป็นอย่างนี้อยู่ตลอด ปลีกวิเวก ตีพิมพ์ผลงานชั้นยอด แล้วก็ปลีกวิเวกอีก เหมือนกล้วยไม้พันธุ์หายากที่ใช้เวลานานหลายปีกว่าจะออกดอกให้ชื่นชมสักครั้ง (ในการให้สัมภาษณ์เพียงไม่กี่ครั้งของเขา ผู้สัมภาษณ์ถามว่าการปลีกวิเวกออกจากโลกสิ่งพิมพ์ส่งผลเสียต่ออาชีพของเขาอย่างไรบ้าง เขาหัวเราะและตอบว่า “เหมือนฆ่าตัวตายเลยล่ะครับ”)

เหตุผลเดียวที่ทำให้ฉันได้ยินชื่อแจ๊ค กิลเบิร์ต ก็เพราะเขาย้ายกลับมาอเมริกาในช่วงหลัง และไม่รู้ว่าเขาเกิดแรงจูงใจอะไรถึงยอมรับตำแหน่งอาจารย์พิเศษประจำภาควิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มหาวิทยาลัยเทนเนสซี น็อกซ์วิลล์ ในปีต่อมาซึ่งเป็นปี 2005 ฉันบังเอิญเข้ารับตำแหน่งเดียวกันที่นั่น (คนในมหาวิทยาลัยเริ่มเรียกชื่อตำแหน่งนี้แบบขำ ๆ ว่า “วิชากิลเบิร์ต”) ฉันเจอหนังสือของแจ๊ค กิลเบิร์ต ในห้องทำงานของฉันซึ่งเคยเป็นห้องทำงานของเขา ฉัน

SAMPLE

รู้สึกว่าห้องนั้นยังกรุ่นกลิ่นอายของเขาอยู่ทั่วทุกมุม ฉันอ่านบทกวีของเขาพลางตื่นเต้นไปกับความงดงามของมัน งานเขียนของเขาทำให้ฉันนึกถึงวอลต์ วิตแมน กวีผู้เลื่องชื่อ (“เราต้องยอมเสี่ยงเพื่อความสุข” แจ๊คกล่าวไว้ “เราต้องดื้อดึงที่จะรักษาตัวตนของเราเอาไว้ในเตาหลอมอันร้อนระอุของโลกใบนี้”)

เขาและฉันนามสกุลเดียวกัน ทำงานเดียวกัน ใช้ห้องทำงานเดียวกัน และสอนนักศึกษากลุ่มเดียวกัน มิหนำซ้ำตอนนี้ฉันยังตกหลุมรักถ้อยคำของเขาด้วย ฉันก็เลยอยากรู้อยากเห็นเรื่องของเขาขึ้นมาอย่างรุนแรง ฉันเริ่มไล่ถามคนโน้นคนนี้ว่าแจ๊ค กิลเบิร์ตเป็นใคร

นักศึกษาหลายคนบอกฉันว่าเขาเป็นคนพิเศษที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยพบ พวกเขาบอกว่าชายคนนี้ไม่ธรรมดาเลย ดูเหมือนเขาจะมีชีวิตอยู่ในโลกมหัศจรรย์ของตัวเอง และพยายามกระตุ้นให้นักศึกษาทำอย่างเขาด้วย เขาไม่ได้สอนนักศึกษาว่าจะเขียนบทกวี*อย่างไร* แต่สอนว่า*ทำไม*จึงต้องเขียน เช่น เขียนเพื่อความสุข หรือเขียนเพื่อดื้อดึงที่จะรักษาตัวตนเอาไว้ เขาสอนให้นักศึกษาใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์ที่สุด เพราะมันคือวิธีต่อสู้กับความร้อนระอุในเตาหลอมของโลกใบนี้

แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ เขาขอให้นักศึกษาทุกคนมีความกล้า ถ้าปราศจากความกล้า พวกเขาจะไม่มีวันรู้ว่าตัวเองทำอะไรได้บ้าง ถ้าปราศจากความกล้า พวกเขาจะไม่มีวันรู้จักโลกอย่างลึกซึ้งตามที่ควร

SAMPLE

จะเป็น ถ้าปราศจากความกล้า ชีวิตของพวกเขาจะด้อยค่ากว่าที่ฝันไว้

ฉันไม่เคยเจอแจ๊ค กิลเบิร์ต และตอนนี้เขาก็จากไปแล้ว เขาเสียชีวิตเมื่อปี 2012 ที่จริงฉันน่าจะพยายามตามหาเขาตั้งแต่ตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ แต่ลึก ๆ แล้วฉันกลับไม่อยากเจอเขาเท่าไหร่นัก (ประสบการณ์สอนให้ฉันรู้ว่าการเจอตัวจริงของฮีโรในดวงใจไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป เราอาจจะผิดหวังก็ได้) ภาพลักษณ์ของแจ๊ค กิลเบิร์ต ในใจฉันมาจากการอ่านบทกวีของเขาและฟังเรื่องราวเกี่ยวกับเขา ในความคิดของฉันเขามีตัวตนที่ยิ่งใหญ่และเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง ฉันจึงตัดสินใจว่าจะรู้จักเขาเพียงแค่ในจินตนาการ จนถึงทุกวันนี้เขาก็ยังมีชีวิตอยู่ในความคิดฉัน แต่เป็นเพียงตัวตนที่ฉันสร้างขึ้น แทบจะเหมือนกับสิ่งที่ฉันสมมุติขึ้นเอง

แต่ฉันไม่มีวันลืมสิ่งที่แจ๊ค กิลเบิร์ต เคยพูดกับคนคนหนึ่งซึ่งมีตัวตนและมีเลือดเนื้อจริง ๆ เธอคนนั้นเป็นนักศึกษาของเขาเอง นักศึกษาขี้อายคนนี้เล่าให้ฉันฟังว่าแจ๊คเรียกเธอไปพบหลังจบคาบวิชาเขาชมงานเขียนของเธอและถามว่าเมื่อเรียนจบแล้วเธออยากเป็นอะไร เธอยอมรับอย่างลังเลว่าอยากเป็นนักเขียน

เขายิ้มให้เธอด้วยรอยยิ้มที่แสนอบอุ่นและเข้าอกเข้าใจ แล้วถามว่า “เธอกล้าไหมล่ะ เธอกล้าลงมือสร้างสรรค์งานหรือเปล่า สมบัติลับที่ซ่อนอยู่ในตัวเธอกำลังหวังว่าเธอจะตอบตกลงนะ”

SAMPLE

คำจำกัดความ ของการใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์

ฉันเชื่อว่านี่คือคำถามสำคัญที่สุดในการใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์ *คุณกล้าพอที่จะขุดสมบัติลับในตัวคุณออกมาหรือเปล่า*

ฉันไม่รู้หรอกว่าคุณมีอะไรซ่อนอยู่ในตัว ฉันไม่มีทางรู้เลย คุณเองก็อาจจะไม่แน่ใจ แต่อย่างน้อยคุณน่าจะพอเดาได้บ้าง ฉันไม่รู้ว่าคุณมีความสามารถขนาดไหน ไม่รู้ว่าความใฝ่ฝันของคุณคืออะไร ไม่รู้ว่าคุณโหยหาอะไร และไม่รู้ว่าพรสวรรค์ลึกลับของคุณคืออะไร แต่ฉันรู้ว่ามีสิ่งพิเศษซ่อนอยู่ในตัวคุณแน่ ๆ ฉันกล้าพูดได้อย่างมั่นใจขนาดนี้เพราะฉันเชื่อว่าเราทุกคนคือภาชนะบรรจุสมบัติลับ ฉันเชื่อว่านี่คืออุบายเก่าแก่ที่สุดและเป็นของขวัญล้ำค่าที่สุดของจักรวาล ซึ่งชอบหยอกล้อมนุษย์เล่นและทำให้ชีวิตเราสนุกขึ้นด้วย จักรวาลฝังเพชรพลอยล้ำค่าไว้ในตัวเราทุกคน จากนั้นก็รอดูว่าเราจะหาสมบัตินั้นเจอหรือไม่

การค้นหาเพชรพลอยในตัวเราเองนั่นแหละคือการใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์

ความกล้าที่จะตามล่าหามันคือความแตกต่างระหว่างชีวิตที่อยู่ไปวัน ๆ กับชีวิตที่มหัศจรรย์ยิ่งกว่า

และผลลัพธ์อันน่าประหลาดใจจากการตามล่าหาสมบัติลับก็คือสิ่งที่ฉันเรียกว่า “ชั่วขณะมหัศจรรย์ (Big Magic)” นั่นเอง

SAMPLE

ชีวิตที่ดีกว่า

เมื่อพูดถึง “การใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์” ฉันไม่ได้หมายถึงการใช้ชีวิตหรือทำอาชีพเกี่ยวกับศิลปะเท่านั้น ฉันไม่ได้บอกว่าคุณต้องเป็นกวีที่อาศัยอยู่บนยอดเขาในประเทศกรีซ เป็นนักดนตรีที่ได้เปิดการแสดงในคาร์เนกี ฮอลล์ หรือต้องชนะรางวัลปาล์มทองคำจากเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ (แต่ถ้าคุณอยากลองไปให้ถึงเป้าหมายเหล่านี้ก็เอาเลย ฉันชอบคนประเภทฝันให้ไกลไปให้ถึงอยู่แล้ว) แต่ “การใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์” ในความหมายของฉันก็คือการดำเนินชีวิตอย่างอยากรู้อยากเห็น ไม่ใช่หวาดกลัว

ตัวอย่างที่เยี่ยมที่สุดของการใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์ที่ฉันเพิ่งพบเจอเมื่อไม่นานมานี้คือเรื่องของซูซาน เพื่อนของฉันที่เพิ่งกลับมาเล่นสเก็ตลีลาตอนอายุ 40 ปี ต้องบอกก่อนว่าเธอเล่นสเก็ตน้ำแข็งเป็นอยู่แล้ว สมัยยังเด็กเธอเคยเข้าแข่งขันสเก็ตลีลาและรักกีฬาชนิดนี้มาตลอด แต่เมื่อย่างเข้าสู่วัยรุ่นเธอก็เลิกเล่นเพราะรู้สึกว่าตัวเองไม่มีพรสวรรค์มากพอที่จะเป็นแชมป์ได้ (ชีวิตวัยรุ่นก็อย่างนี้แหละ “เด็กที่มีพรสวรรค์” จะถูกแยกออกจากกลุ่มเด็กทั่วไป ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษเพียงไม่กี่คนต้องแบกรับความคาดหวังของสังคมจนหลังแอ่น ส่วนเด็กที่เหลือก็ถูกปล่อยให้มีชีวิตแบบธรรมดาโดยปราศจากแรงบันดาลใจใด ๆ ทั้งสิ้น ระบบอะไรกันเนี่ย...)

SAMPLE